

Yên Hoa Tình Ôn Nhu Tâm

Contents

Yên Hoa Tình Ôn Nhu Tâm	1
1. Chương 1: Thương	1
2. Chương 2: Hạ	2
3. Chương 3: Phiên Ngoại 1	4
4. Chương 4: Phiên Ngoại 2	6
5. Chương 5: Phiên Ngoại 3	7
6. Chương 6: Phiên Ngoại Bốn	8
7. Chương 7: Phiên Ngoại Năm	10

Yên Hoa Tình Ôn Nhu Tâm

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn cổ trang, quân thần, 1v1, sủng. Edit: Phong Vũ. Lúc ta gặp y là vào tháng tư, tháng mà hoa đào nở.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-tinh-on-nhu-tam>

1. Chương 1: Thương

Lúc ta gặp y là vào tháng tư, tháng mà hoa đào nở rộ, miệng y ngậm ngậm tiểu ý khiến ta không dời mắt, từ đó trăm mê vô pháp kiềm chế, năm đó, ta mười bốn, y mười sáu.

Rồi mười mấy năm sau, ta khảo công danh, phụ thân từ quan, ta liền thay thế, ít lâu sau, hoàng đế băng hà, y tiếp quản vị trí kia.

Y thành hoàng đế, còn ta là thần tử của y, giúp y xử lý truyện triều chính, đôi khi còn hầu hạ trên giường, y làm ta mê muội, tất nhiên liền vì thế bất chấp mọi thủ đoạn, thay y diệt trừ vật cản, thuận thuận lợi lợi đạt được ngai vàng, trở thành vạn nhân chi thượng.

Y nhận lời ta không ít chuyện, thế nhưng mọi việc ta làm vì y đơn giản chỉ là một câu “Ta yêu người.”

Chỉ là tình yêu niên thiếu bông bột kia sao có thể khắc sâu vào lòng, hậu cung y luôn nhiều thêm một người, từ ngày ngày đêm đêm cùng nhau giờ cũng chỉ thỉnh thoảng ôn nhu liêu ngử.

Tình cảm sâu cho mấy cũng mạn mạn biến thành lãnh đạm, ta nghĩ sau mọi chuyện, chẳng còn yêu thương mà chỉ có nghi kỵ cùng tranh quyền đoạt thế.

Ta là trưởng tử Hoa gia, may mắn Hoa gia chỉ có mình ta là con một, trong triều làm quan cũng không nhiều, ngầm tan Hoa gia, thu hồi quyền lực.

Ta tất nhiên đồng ý, yêu y làm ta không muốn y khó xử, mà cũng sợ rằng y ngầm dụng hãm hại.

Quyền lực một chút lại một chút bị thu hồi, hai người nhìn nhau cũng chỉ có nghi kỵ cùng xa cách, thế nên hậu cung tất nhiên cũng không đi, trừ bỏ vào triều, y không triệu kiến, ta tất nhiên cũng sẽ không diện kiến, dần dà, không đến một năm, lúc đầu vì y mà thân tóm quyền lực, giờ đây toàn bộ đều bị y thân tóm lại, một chút cũng không thừa, đều không còn.

Ta trở mắt nhìn y độc sủng người này rồi người khác, đưa ta vào quên lãng, không lưu tình.

Cuối cùng ngay cả tới binh phù cũng bị y đưa cho tướng quân anh khí trấn giữ biên cương, Hạ Liễu Triều.

Ta đi mua rượu, Tương gia không còn phồn hoa như xưa, hiện giờ cũng chỉ quanh quèo vài ba hạ nhân cùng ta trong căn phòng rộng lớn, dù ngay tại kinh thành thế nhưng tựa hoang cảnh dã thôn, sợ là đều biết Hoa Tương ta thất sủng, không còn một thân quang vinh như năm đó.

Ta vừa uống vừa nghĩ kết cục bản thân, là độc rượu hay ám sát? Thủ đoạn của y ta tự nhiên tường tận, Hoàng Đô Lý kia tâm ngoan thủ lạt là vương tử cũng năm đó bị y ép tới đường cùng, trốn chui trốn lủi, trở thành trò đùa cợt.

Ta giờ đã không còn giá trị lợi dụng, y có hay không giấu lại tình xưa sẽ đối ta lưu lại một mệnh?

Rượu vào, đầu óc thanh tỉnh, người gác cổng đến bẩm báo, nói phủ Trương Tử Chiêu tối nay bị khám xét tìm ra chứng cứ phản quốc, toàn tộc xử tử.

Chén rượu rơi trên mặt đất, âm thanh chói tai, ta muốn cười, nhìn bàn tay phát run, cuối cùng liền minh bạch, khó mà vọng tưởng, cũng vô lực vọng tưởng.

Trương gia quyền khuynh thiên hạ, nữ nhân là đương triều quý phi, còn sinh cả hoàng tử. Hiện giờ nói xét liền xét, nói xử tử liền xử tử, người nay a, thật là vô cùng nhẫn tâm.

Biên cương phản tặc là bạn tốt thời thơ ấu của ta, y hẳn là biết, muốn vu phản quốc, ta so với Trương Tử Chiêu tất nhiên hợp lý hơn... Đơn giản là đang cảnh cáo ta, phản bội liền kết cục như Trương gia.

Ta đau đầu suy nghĩ, nhớ tới hắn đối ta tuyệt tình như thế bắt đầu từ lúc nào? Là ngày đó dùng dao giết tân nam sủng của hắn? Hay vẫn là ngày ấy dưới tàng cây chính tay ta chém nữ tử tuyệt diễm thiên hạ kia?

Nghĩ cũng không rõ, mà cũng nguyện không muốn nghĩ.

Người là ta giết, cũng không muốn chống lại y, y cho rằng ta ghen tị đến không biết phân biệt phải trái, kia quân vương vô tình, này ta sớm nên minh bạch. Gần vua như gần hổ, có phải hay không một ngày nào đó ta phản bội, mạng ta liền không còn?

Bên ngoài trời hạ cơn mưa, rượu đã cạn, thức ăn cũng đã nguội, chợt nhớ tới trước đây, lòng dạ con người sao lại dễ dàng thay đổi thế? Ta yêu y a, ta nhìn hồ nước thở dài, tất cả đều cho y, kể cả mạng này...

Lão hạ nhân mang đến ngoại bào, ta tùy tay khoát trên người, chợt thoảng mùi đàn hương, khẽ sững sốt, chậm rãi nở nụ cười.

Vài năm trước, y nói, yêu nhất là mùi hương trên người ta, ôm vào liền có thể yên giấc.

Sợ là, thật phải dâng mạng cho y.

Mỉm cười khẽ nhấp chung rượu cuối cùng, hoàng thượng a hoàng thượng, quân xử thần tử thần bắt tử bất chung a, người sợ là, hân không thể phân thân ta?

2. Chương 2: Hạ

Ta được y triệu kiến, sau khi bãi triều, ta tại thư phong, quỳ gối, dập đầu, không dám nâng lên.

Y hỏi ta: “Người cũng biết tội?”

Ta nghĩ nửa ngày cũng không biết mình mắc tội gì, nhưng nếu y đã hỏi lời này khẳng định là muốn ẩn ta một tội gì, thế thì tại sao không thỏa mãn tâm ý y, y nếu muốn định tội ta thì khó gì đặt đại một tội danh?

“Thần biết tội.” Ta nói.

“Ha ha.” Y cười lạnh, nụ cười có chút không phù hợp, nhưng ta thật sự cũng không quan tâm, ta cũng chỉ còn có cái mệnh này, cũng chỉ còn có thể cấp y mệnh này, những thứ khác sợ muốn cấp cũng không cấp nổi.

“Người thành thật nói cho trẫm, người phạm tội gì?” Âm thanh lạnh lùng vang lên, không còn ôn nhu như ngày xưa.

Ta nghĩ, muốn cho mình tội danh gì đây.

Yêu mị hoặc chủ? Nay có thể nào a, hoàng đế đã sớm không triệu ta thị tẩm. Có gì để mê hoặc?

Công lao to lớn chèn ép chúa thượng? Nay thật là trò cười, ai chẳng biết Hoa Tương ta giờ chỉ còn hư danh. Chỉ sợ một tên khát cái cũng không để ta trong mắt.

Tham tài, coi thường pháp luật? Nay cũng không được nha, Hoa gia ta cũng có tài của, bất quá mấy năm nay quyền cao chức trọng nhưng tiền tài chỉ ào ào ra chứ không có vào, hoàng đế như y hẳn so với ta rõ ràng, đồ quý giá nhất trong phủ sợ cũng chỉ còn mấy bảo vật y tặng ta đặt trong thư phòng.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ còn tội danh tư thông với nghịch tặc, đáy lòng thầm thở dài, nói: “Thần biết tội, không nên tư thông nghịch tặc, thỉnh hoàng thượng trị tội.”

Y đã nhẫn tâm, không thuận theo, từ này về sau cũng sẽ bị dày vò. Liên thỏa mãn y đi, này triều đình cao thấp, trong cung ngoài cung chuyện lớn chuyện nhỏ cũng đủ làm y phiền toái lắm rồi, ta cũng không đành để y thêm một mối.

“Phanh” một tiếng, chén trà nện lên người ta, mảnh cắt vụn qua da mặt, một vết xước nhỏ, vết thương cũng chẳng đáng kể gì.

“Hảo, hảo...” Người phía trên cực kỳ phẫn nộ, thế nhưng vẫn cười nói: “Hoa Tương, người cũng mau nhận tội nhĩ.”

“Thần chỉ mong toàn thi, thỉnh hoàng thượng thành toàn.” Ta thành thành thật thật nói ra nguyện vọng, cha ta chết sớm, nhưng trong nhà còn mẹ già vẫn ở nơi xa không ai biết, nếu mà người biết ta chết không toàn thi chắc chịu không nổi.

“Giải vào thiên lao.” Y gầm lên.

Bên ngoài thị vệ lôi ta xuống, ta vẫn không dám ngẩng đầu lên, không đành lòng nhìn hắn, ngoài ra còn có, ta sợ... không chịu nổi, tất cả tình cảm đều dành cho người nhưng không được đáp lại, trên đời không còn chuyện gì khó xử bằng chuyện này.

Thiên lao tất nhiên không tốt đẹp gì, ẩm ẩm ướt ướt, lưng ta liền trở đau, ngày xưa còn trẻ có bệnh căn, bình thường sống an nhàn sung sướng cũng không việc gì, nay chỉ vào nhà lao ngục vài ngày đã đau đến ngay cả mắt cũng mở không nổi. Rất mau ta tìm được một cách có thể giảm bớt đau đớn, lấy độc trị độc, dùng đau áp chế cơn đau, ta rút râu trên đầu, đâm một nhát nơi eo. Đau đớn phía trước thật sự áp đi cơn đau đằng sau, cân bằng như vậy sẽ không khó chịu nữa. Ta bây giờ cũng không còn vọng tưởng, từng nghĩ hoàng đế có hay không thành toàn ta, trước kia vẫn nghĩ có thể y còn coi trọng ta liền có thể ban thuốc độc hoặc phái người ám sát, hiện tại, sợ là chỉ còn chờ ngày hành hình nơi phố chợ.

Nghĩ đến cũng có chút buồn cười, ta cả đời này vì y cái gì cũng có thể làm, đến cuối cùng, khi chết còn vì y mặc cả sinh tử, hoàn toàn đem thân xác này để y chà đạp.

Hoa gia có con cháu như ta, danh tiếng gây dựng trăm năm qua tất cả đều bị làm sụp đổ, nếu ta được dựng bia mộ, nếu thực sự có bia mộ, chỉ sợ con cháu sau này sẽ đứng trước bia mộ mà phỉ báng ta vài câu.

Nghĩ sau này chết cũng không được an bình, ta lại khẽ cười thầm, như vậy cũng tốt, sẽ không còn tịch mịch, có người nhớ thương, cũng chẳng cần quan tâm vì cái gì mà nhớ thương, dù sao may mắn vẫn có người nhớ tới.

Suy nghĩ một lúc lâu, ngực tốt đưa tới hai cái màn thầu lạnh, ta cũng không có cảm giác đói, liền đưa màn thầu cho một lão gia tôn, ta vận khí cũng không tồi, nhà lao này không biết có bao nhiêu người từng bị ta đưa tới, thế nhưng chỗ ta bị giam bên phải không có ai, còn bên trái lại là một người mù, thần trí cũng không thanh tỉnh, chỉ là nhân vật nhỏ nên không ảnh hưởng gì, nếu hấn mà biết người đưa hấn vào đây chính là ta, chỉ sợ là hận không thể lại đây cắn xé.

Lưng lại đau, năm đó ta vì y ngăn cản một kiếm để lại thương tích, ta không thể không đâm thêm vài vết trâm mới thể nhưng lại trúng nơi từng bị bị thương kia, làm nó càng phát đau, thế là ngay cả việc đâm trâm giảm bớt đau đớn, đâm đâm mãi cũng không còn cảm giác, ta kì thật cũng biết bản thân cách cái chết không xa lắm.

Đầu bỗng nhiên thanh tỉnh, ta hiện tại nếu chết, hoàng đế sẽ không tàn nhẫn đến nỗi lấy xác ta ngũ mã phân thân đi? Ta dù sao cũng không làm việc gì có lỗi với y, tội danh phản quốc y muốn ta cũng đã thừa nhận... Ta đã ra cái dạng này, toàn thi hấn là không làm khó y đi?

Nghĩ xong liền có chút thoải mái, tâm tình cũng tốt lên, ta cũng có điểm khí lực, đem trâm cài vẫn còn ghim trong bụng rút ra, ta cười cười, đây lẽ nào là hồi quang phản chiếu, phỏng chừng ta chịu đựng cũng không lâu đâu.

Đi đến bên cạnh lao môn, dùng sức gõ gõ cửa, ngực tốt liền đi qua, ta đem hết toàn lực, đối hấn nói: “Người nói lại với hoàng thượng, đời này biết được y, Hoa Tương ta không hề hối hận, nhưng nếu có kiếp sau, ta không mong gặp lại, thỉnh y lưu ta toàn thi.” Nói xong liền ngã xuống, lời cuối cũng đã nói, hoàn hảo, liền như thế ly khai, thật cũng không còn nơi nào để đi. Dù sao cũng sắp qua năm mới, ta chịu đựng đủ rồi, cũng mệt mỏi quá rồi, liền có thể nghỉ ngơi một chút.

Hoàng đế, chúng ta vĩnh viễn liền đừng gặp lại, một chút cũng đừng nên gặp.

3. Chương 3: Phiên Ngoại 1

Hoàng đế tâm ngoan thủ lạt không phải hình thành ngày một ngày hai, sự lãnh huyết vô tình nhà đế vương kia đã là thiên tính, hấn vẫn cho là như thế, thẳng đến sau khi người trong lao chết, nơi sâu thẳm tâm hồn tưởng chừng kiên gan lại từ từ rạn nứt...

Y nói, kiếp sau nếu có hi vọng sẽ không gặp lại, người hầu truyền lại những lời này, hoàng đế nghe qua cũng chỉ cười, dọa sợ người đang quỳ phía dưới.

Hấn không nhìn thi thể người kia, hấn người kia cũng biết hấn sẽ không đi nhìn, nói vậy cũng chẳng còn tâm tư gì với hấn đi? Lưu toàn thi? Vậy liền thành toàn đi, một người đã chết, hấn như thế nào có thể để thiên đạo vạn mã dày xéo lần nữa.

Biết được tin người nọ chết là vào ban đêm, hoàng đế liền trần trọc không ngủ, chợt nhớ tới năm đó gặp y như thế nào, là y ngu xuẩn hay si tình? Hấn cũng không nhớ có biết bao nhiêu người vì hấn làm mọi chuyện giúp hấn leo lên vị trí hoàng đế này, trong đó y quả thật góp không ít công lao. Y kỳ thật cũng chỉ là ghen tuông mở mị, hoàng đế từ từ suy nghĩ, nếu y không cố chấp đến vậy, liền ngày tháng bọn họ vẫn có thể bên nhau, nếu y cười tiểu thư nhà Lưu Nguyên soái nổi dỗi tông đường, như vậy thiên hạ liền hoàn toàn bình định trong tay y, chính là y cố tình tranh giành, như thế nào sau nhiều năm nhẫn nhịn, lại cố tình việc này không nhẫn.

Hoàng quyền chính mình nhất định toàn bộ phải nắm trong tay, nếu y gây trở ngại, liền loại trừ y, y không nên dùng binh quyền trong tay uy hiếp... thực không nên.

Kỳ thật, bọn họ có thể bên nhau lâu hơn, y sao lại không hiểu chuyện này? Hoàng đế miên man suy nghĩ, bỗng cảm thấy chua xót, bản thân là đang tiếc nuối sao? Hình như không phải thế...

Dương Thương Hổ bị tróc nã, đứng giữa triều nhìn văn võ bá quan cười lạnh, phun một ngụm máu mà nói: “Hoa Tương quả thật có mắt như mù, yêu đến dần dần độn độn...” Một tướng quân huy hấn một chưởng, làm cho hắn phun máu tươi tung tóe.

Hắn bị tha xuống, Dương Thương Hổ quát to: “Khang Diệp, ngươi sẽ không chết tử tế, ngươi sẽ không chết tử tế, Hoa Tương quả thật là một đứa ngốc, đứa khờ, như thế nào lại hao tổn tâm tư với loại như ngươi... Khang Diệp, hắn vì ngươi không biết đã hại bao nhiêu người chết người có biết hay không...”

Sau câu kia hoàng đế kinh ngạc, lại làm như không có việc gì, nói: “Còn có việc phải tấu không?”

Dương Thương Hổ do chính hoàng đế hành hình, hắn ngồi ở nơi cao cao nhìn xuống người thân tàn ma dại quỳ phía dưới, thần tình thanh đạm, khoe miệng còn mang tiểu ý, vân đạm phong thanh, quan lại bên cạnh ai cũng không dám hé răng, ánh mắt kia của hắn từ lâu đã không còn ai dám nhìn.

Tới giờ hành hình, Dương Thương Hổ thì thào tự nói: “Ngốc huynh đệ a, đều nói ngươi cứ theo ta, ngươi đã sớm biết hắn sẽ không tha cho ngươi, thế mà ngươi còn cứu hắn... Thật là khờ a, thật khờ a, trên đường hoàng tuyền đừng sợ, ca ca sẽ tìm ngươi, chúng ta uống rượu, ngươi cũng đừng khóc...”

Hoàng đế nhíu mày, nhìn phía dưới, âm thanh lạnh lạnh của thái giám: ” Đã tới giờ ngo, lập trảm...”

Dao phủ vung giao một nhát, đầu rơi xuống đất, trên đời này, liền mất đi một mạng người, cũng chẳng có gì đáng tiếc, trên đường hoàng tuyền, có người làm bạn uống rượu... Thật sự là một chuyện cao hứng a.

Âm vệ cấp báo, quỳ phía dưới áp a áp ứng, không dám nói lời nào.

Hoàng đế mỉm cười: “Nói.”

Một chữ thế nhưng lại làm cho người quỳ dưới đất kia khẽ run rẩy, nói: “Thủ hạ tra ra, Dương Liễu công tử chính là nghĩa tử của vương phi Khởi vương, Khởi vương phi từng cứu một nhà bọn họ...”

“Khởi vương?” Hoàng đế hỏi.

“Dạ.” Âm vệ trọng trọng dập đầu trên đất, xuất huyết.

Khởi vương? Chính là Khởi vương đã giết mẫu phi của hắn?

Âm vệ đã điều tra sẽ không sai sót, như vậy kết quả điều tra lần trước là sai lầm bọn họ đã không dám báo lại, chuyện này a, thật sự là không được sai sót, Dương Liễu a, hắn lại có thân thể phúc hảo như thế, tài nghệ cũng không tệ, lúc hắn còn là nam sủng, còn muốn đứng đầu triều đình, không nghĩ tới... lại là nghĩa tử của Khởi vương phi.

Hoàng đế khẽ nhắm mắt ý trên ghế, hương khí từ chiếc ghế cứng rắn thoang thoảng, hắn cảm giác đầu có chút đau đớn, phát phát tay, nói: “Lui ra.”

Thái giám tổng quản được triệu vào, hoàng đế khẽ xoa trán nói: “Đêm nay, ngươi nhìn xem Hoa Tương còn trong Cực điện hay không? Nếu còn nghị sự thì đừng vội gọi hắn, lát hãy gọi hắn tới dùng bữa cùng ta.”

Lão thái giám vẫn khom lưng không hề nâng đầu, lại nghe người phía trên quát lớn: “Còn đứng đó làm gì, không mau đi.”

Lão thái giám chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hoàng đế, chỉ thấy y nhắm mắt xoa xoa trán một dạng mệt mỏi vô cùng, lời nói bên miệng lại nuốt xuống, không dám trả lời.

“Ngươi, nô tài này...” Hoàng đế mở mắt, trong ánh mắt sắc bén kia tràn đầy phần nộ.

Lão thái giám như lâm vào lạnh giá, tựa hồ ngay cả đầu lưỡi cũng đông cứng, hắn nỗ lực mấp máy miệng nói: “Hồi bẩm hoàng thượng, Hoa Tương... Người đã không còn...”

4. Chương 4: Phiên Ngoại 2

Hoàng đế đang say sưa trên tháp cùng hoàng hậu, thám tử hần phái ra lại trùng hợp bấm báo giờ này, hai tay dâng ra một bản tấu kết quả tra xét.

Đầu tiên là đại thái giám ở ngoài cửa gọi nhẹ, ban đầu hoàng đế cũng không muốn phản ứng, trong lòng, mỹ nhân trong ngực mặt mày diễm lệ, nếu là nam nhân đều sẽ không bỏ qua lương thần mỹ cảnh này, nhưng vừa nghe là tin tức từ Hoàng Đô Tây thành đưa tới, hoàng đế buông lỏng cánh tay, hôn nhẹ hoàng hậu, xuống tháp.

Thám tử cất giọng bấm báo: “Tiểu nhân ở... Tương gia phủ thấy được vật này trong thư phòng...”

Hoàng đế tiếp nhận, chưa kịp xem liền cảm thấy đầu có điểm đau, khàn khàn giọng nói: “Trình Đức, thấp thêm đèn.”

Đại thái giám liền nghe lệnh, cung nữ đem ngọc lưu ly thấp đèn lên.

Hoàng đế nhìn chằm chằm vào bản tấu, mặt trên là bảy chữ cứng cáp: Giang Li chi nữ, tất sát.

Chữ kia vô cùng quen thuộc, vừa phóng nhãn lại mang nét thu liễm, là nét chữ của thiên hạ đệ nhất trạng nguyên Tương gia, hoàng đế cúi đầu một hồi: “Ai là Giang Li chi nữ?”

Thám tử cùng đại thái giám đều yên lặng không nói.

“Mau nói, ai là Giang Li chi nữ?” Hoàng đế hỏi lại, đầu có chút phát lạnh, hần dùng tay xoa xoa, đại thái giám cầm khăn tới, lại bị hần vứt đi, hoàng đế không kiên nhẫn hỏi lại: “Nói cho trẫm, ai là Giang Li chi nữ?”

Giang Li là ngũ bộ tuần phủ, người của Lập vương, năm đó hần là một trong những trở ngại lớn nhất, bất quá hần vẫn bị diệt trừ, Lập vương cũng bởi vậy mà bại.

Đại thái giám quỳ xuống, cẩn thận nói: “Hoa gia năm trước chỉ giết hai người, một là Dương Liễu công tử, người còn lại là Hoa quý phi.”

Hoàng đế khẽ cười, cả Loan Phụng điện nhất thời âm phong dày đặc, “Hoa quý phi? Ha ha... Hoa gia cho rằng nàng là con gái của Giang Li?”

Hần cười thành tiếng, hai người phía dưới chỉ biết cúi đầu, không dám lên tiếng, mồ hôi thấm ướt cả xiêm y.

Hoàng đế dựa trên tháp, cười nói: “Trẫm sao lại không hề biết, một người là người của Khởi vương, một người lại là người của Lập vương, bọn họ đều có huyết hải thâm thù với trẫm a, Hoa gia này cũng thật thiếp tâm đi, không nói tiếng nào, đều thay trẫm giải quyết.”

Trình Đức cúi đầu, vùi mặt trên đất, không dám nói lời nào, biết nói gì đây? Nói hoàng đế ngày đó không thêm để ý tới Hoa Tương, Tương gia làm sao nói được? Lời này hần không dám nói, nói lời này xong, mạng già của hần liền mất a...

Loan Phụng điện chớp mắt đã chìm vào tĩnh lặng, cung đăng lay động, kinh sa mạm mạm tung bay, dường như làm ánh đèn trở nên nhạt màu.

“Trình Đức, ngươi nói cho trẫm, làm sao phát hiện Dương Liễu là nghĩa tử của Khởi vương phi?” Âm thanh hoàng đế phá vỡ sự yên lặng.

Trình Đức ngẩng đầu, không dám lau mồ hôi trên trán, nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, là do, là do... thư đồng của Dương Liễu tố giác...”

“Thư đồng a?” Hoàng đế khẽ gõ trên sườn tháp, mạn mạn suy nghĩ, nói: “Hoa Tương vừa chết, mọi chuyện liền phơi bày, thế nhưng sao trước đó lại tra không ra?”

Lời hoàng đế hỏi, người phía dưới không ai trả lời, tiếp tục cúi đầu, nói: “Nô tài không biết.”

Hoàng đế mặc cho bọn họ cúi đầu, chính mình suy xét hết thấy, sau một lúc, cười thành tiếng, nói: “Các người lui ra đi, trẫm phải hảo hảo ngắm lại a, Hoa Tương này, không hổ là trời sinh tài năng, ngay cả khi

đã chết, cũng không quên dày vò một số người còn sống...”

5. Chương 5: Phiên Ngoại 3

Hoàng đế nhìn vào hư không nơi cung điện xa hoa, một bàn tay ấn trên trán trầm tư, mùi thuốc sắc đen đặc trong bát sứ trắng, tỏa ra từ khay đang được Trình Đức bưng, sau khi chờ đợi một nén hương nhện không được nhắc lại một lần nữa: “Hoàng thượng, người nên dùng được.”

Hoàng đế ngoảnh mặt làm ngơ, ngón áp út tay trái gõ đều đều trên bàn, Trình Đức không dám nói nữa, lui hai bước, cúi người chờ đợi sai bảo.

“Trình Đức, người nói xem, Hoa Tương là đang nghĩ cái gì?”

Hoàng đế ngẩng đầu, ôn hòa nói, trong mắt còn mang ý cười.

Hoàng đế càng ôn nhu, Trình Đức càng cảm thấy không khí xung quanh mình càng trở nên lạnh lẽo, lạnh đến nỗi chân hần như nhũn cả ra, tựa như bị tảng đá ngàn cân đè lên, hần cúi thấp đầu nói: “Nô tài không biết.”

Đáp lại là thanh âm hoàng đế, “Ân.”

Trên điện lại chìm vào tĩnh lặng, cung đăng chấp chờn, là một trận gió thổi qua, làm ngọn đèn kia chợt tắt.

Hoàng đế nhìn chăm chăm ngoài cửa, thế nhưng vẫn chỉ là hư không, khóe miệng nở nụ cười tràn ngập đau thương, cả người như trầm xuống, làm cho người khác khó nắm bắt tâm tư.

Trình Đức ngẩng đầu, thật cẩn thận lựa lời nói: “Hoàng thượng, nô tài đi đóng cửa?”

Hoàng đế lại nói: “Người nói thử xem, hần đêm nay có đến không?” Hần không nhìn Trình Đức, đứng lên, đi đến cánh cửa, dường như đang tìm kiếm gì đó, hỏi: “Người nói Hoa Tương đêm nay có tới không, hôm nay là đủ bốn bảy ngày, hần có tới gặp trẫm không?”

Trình Đức kinh hoàng vội quỳ xuống, đặt vội bát dược trên mặt đất, thuốc tràn khỏi bát loang lổ trên mặt đất, hoảng loạn nói: “Hoàng thượng... Hoàng thượng...” Mỗi lần kêu liền vội lau nước mắt nước mũi trên mặt.

“Không biết hần có tới hay không, trẫm đã chờ hần bốn mươi bảy ngày rồi.” Hoàng đế thở dài: “Người nói hần vì trẫm như thế, trẫm lại đối hần như vậy, hần có chịu đến gặp trẫm hay không?”

Trình Đức đang dập đầu, nghe xong lời này, nước mắt tèm lem trên mặt nói: “Hoàng thượng, Hoa Tương đã chết, người cũng dừng... người cứ coi như đã chết đi.”

Hoàng đế cười, huyết thái dương như nhói, hần ấn trán, ngồi trên bậc cửa, nhìn hoàng cung xa xa chìm vào đêm tối nói: “Trẫm thật không nghĩ chân tướng mọi chuyện lại tra ra sau khi hần chết, có lẽ Hoa Tương không nghĩ đến a, người coi, hần đã chết vậy mà lại gây áp lực cho trẫm đến vậy, kêu trẫm làm sao quên cho được? Hần không nói gì với trẫm, trẫm lại nghĩ hần làm sai, chết liền cứ chết đi, thế mà hần chết rồi lại nói với trẫm hần không làm sai gì cả, kêu trẫm làm sao chịu được đây?”

Hoàng đế thở dài: “Trên đời này, hiểu trẫm sợ là chỉ có hần, cho nên, cho dù người có chết, cũng biết cách làm cho trẫm khó chịu, hần này không phải muốn chết đâu, hần đây là muốn dùng cái chết mà trừng phạt trẫm.”

Đột nhiên năm đó xuất hiện trong đầu hoàng đế, hần nhớ rõ đôi mắt trong trẻo của tiểu hài tử trong bữa tiệc nơi Hoa phủ, Hoa Tương kia còn bày ra bộ dạng ngâm thơ, tùy hứng múa một khúc vũ kiếm, hần cười đem ngọc bội thưởng cho y, y lại đỏ mặt, hoàng đế khi đó liền cảm thấy, hài tử này thực thanh tú, cũng rất thú vị.

Rồi đến khi y đậu trạng nguyên, hắn hỏi y muốn cái gì, người kia liền nói: “Người.” Lập tức đưa cho hoàng đế danh sách binh bộ, nói: “Ta muốn người, mà người muốn nó, ta sẽ giúp người lấy.”

Người nọ thực không thất tín, những năm qua, từ trên xuống dưới đều do y giúp hắn đoạt lấy, từ tiên hoàng lẫn sắc đến huynh đệ âm hiểm hay cả những triều thần giảo hoạt, tất cả đều do y xử lý.

Cho đến cuối cùng, những thứ hoàng đế muốn y đều đoạt được, người kia thanh lệ điều tra giết mấy người, hoàng đế lại nghĩ y vì hấn thú hoàng hậu nên mới oán trách.

Y chưa làm gì thể mà hoàng đế lại ra tay trước, từng bước thu hồi quyền lực, không nghĩ tới y lại thành thành thật thật, không oán không trách dâng hấn từng chút từng chút... một lần rồi lại một lần, hờn hờn nhiên nhiên, đến khi y chết tại thiên lao.

Nghĩ đến đây, đầu hoàng đế đau đến lợi hại, hấn liền đập đầu mấy cái vào khung cửa, hoàng đế đưa mắt nhìn xung quanh, nói: “Người muốn ta ra dạng này sao? Hoa Tương, ta chết cùng người được không? Người muốn ta làm gì? Ta là chủ giang sơn, ta phải đối xử với người thế nào?”

Không ai trả lời hấn, Trình Đức đầu vùi trên mặt đất, hấn quỳ dưới sàn, động cũng không dám động, hấn biết lúc này hoàng đế cũng không cần hấn há miệng.

Đêm, từ từ, từ từ vô tận....

Sắc trời tờ mờ sáng, hoàng cung thênh thang vang tiếng chuông, du dương lại xa xôi.

Hoàng đế thở dài, đầu tựa vào khung cửa, đối Trình Đức đang quỳ, nói: “Hấn không tới, không tới nhìn trẫm.”

Trình Đức chậm rãi ngẩng đầu, sắc mặt xanh đen, nói: “Hoàng thượng, thay y phục thôi, đến giờ thượng triều.”

Hoàng đế đứng lên, lão đảo một bước mới đứng vững, nói: “Trình Đức, Hoa Tương nhìn trẫm chết sẽ vui không?”

Trình Đức đang vội đứng lên, nghe như thế, người cũng sững sờ.

“Đấy có lẽ là điều hấn muốn.” Hoàng đế từng bước từng bước đi lên, đi được vài bước lại gục xuống, Trình Đức muốn đi lên đỡ, hoàng đế lại tự mình đứng lên, hấn sửa lại long bào, tiếp tục đi về phía trước: “Hoa Tương, người muốn thắng trẫm, mơ tưởng, trẫm vĩnh viễn là trẫm, người đừng hòng thắng được trẫm.”

Hấn đi về phía trước, hướng về phía thâm cung nội viện thăm thăm vô chừng kia, miệng thì thào: “Người đừng hòng thắng được trẫm...”

Mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống, rồi thấm vào mặt đất lạnh như băng, liền đó vô tung vô ảnh.

Trình Đức nhìn mưa bụi giăng giăng ngoài trời, nhẹ giọng nói: “Mưa rồi.”

Một cơn gió, thổi đám lá cây rơi rụng, trong thượng điện, Trình Đức tựa hồ có thể nghe được tiếng cười sảng khoái năm đó, một người minh lượng hơn người một người lại thấp trẫm, thế nhưng lúc này, chỉ còn nghe được thanh âm nước nổ, một tiếng rồi một tiếng, buốt giá nhân tâm mệnh mang vô tận

6. Chương 6: Phiên Ngoại Bốn

Hoàng đế tới bãi tha ma, thị vệ đào bới nắm mồ, tìm không được thi thể Hoa Tương.

Lật tung bãi tha ma, bạch cốt xếp thành núi, mùi thi thể thối rửa ngập trời, hoàng đế vẫn điềm tĩnh đứng phía ngoài, nói: “Tìm không được, các người bồi cùng, tự mình lo liệu.”

Bọn thị vệ cúi đầu, không nhiều lời, ngay cả tất cả quạ đen cũng bay đi, tiếp theo hai thái giám cũng xuống giúp, dốc lòng đào bới đồng xương trắng, hy vọng có thể tìm ra Hoa Tương.

Chết? Không chết? Hoàng đế suy tư, gió nhẹ thổi qua, làm mùi ghê tởm có thể khiến người ta buồn nôn từng đợt lại từng đợt bay tới, thế nhưng mặt hoàng đế cũng không biến sắc, người hầu ngay cả thở cũng không dám.

Đến trưa, hoàng đế vẫn như cũ không nói lời nào, lúc này trong bãi tha ma chạy tới một đứa nhỏ, đưa tới cho hoàng đế một phong thơ.

Hoàng đế nhìn nét chữ mạnh mẽ hữu lực “Khải”, cười cười, cúi đầu cười đến cực kì khó coi: “Ai đưa người cái này?”

Đứa nhỏ nói giọng địa phương: “Tiên sinh có nói qua, nếu như một ngày thấy rất nhiều người đào bới bãi tha ma, liền đem vật này giao cho người đứng đầu.”

“Vị tiên sinh ấy tên gì?” Hoàng đế hỏi.

“Là Hoa công tử.” Đứa trẻ nâng mắt nói: “Hắn còn nhắn với ta nói với công tử không cần tìm thi thể hắn, hắn đã sớm cho người thiêu thi thể thành tro rồi, mang đến nơi người không tìm thấy.”

Hoàng đế nghe xong lùi nửa bước, cười to vài tiếng, đứa trẻ lui ra, nhìn hắn một cái liền chạy xuống chân núi.

“Ngừng.” Hoàng đế hạ lệnh, lên xe ngựa, dùng khăn lau đi vết máu trên khóe miệng, đối Trình Đức quỳ gối phía trước hắn nói: “Hoa Tương của chúng ta a, cũng thật khó lường...”

“Hoàng thượng...” Trình Đức cúi đầu, nhìn sắc mặt hoàng đế, xanh mang chút tím tái, “Ngài ít nghĩ một chút, cứ để mọi chuyện qua đi...”

“Sao có thể a...” Hoàng đế xoa trán, khóe miệng có chút ảm áp, hắn cầm khăn lau, đầy tay đều là vết máu, hắn không nhìn, nói: “Y không muốn buông tha ta, ta làm sao muốn buông thì buông, người nhìn đi, ngay cả thi thể cũng không muốn lưu lại, đến cùng đã tính trước được ta nhất định sẽ hối hận.”

“Trình Đức...” Hoàng đế mở màn che, nhìn bãi tha ma nằm ở phía xa nói: “Hắn biết ta thương hắn, vẫn biết...” Quay đầu lại, ánh mắt đặt trên ghế nói: “Ta còn không biết thế nhưng hắn lại biết, hắn hiện đang trừng phạt ta, hắn dùng cái chết của hắn nói cho ta biết khi còn sống hắn yêu ta như thế nào, rồi cũng dùng cái chết ấy nói cho ta biết hắn không còn thương ta nữa.”

Trình Đức nhìn khóe miệng hoàng đế tràn đầy máu, vội lấy khăn khác thấm máu, thả điều phát trần xuống bàn, bình tĩnh nói: “Hoa Tương cái gì cũng biết, hắn cũng biết hoàng thượng sẽ hảo hảo sống, hắn làm như vậy là không muốn hoàng thượng nhớ hắn.”

“Phải không?” Hoàng đế mở mắt, tựa tiểu phi tiểu: “Hoa Tương sao lại lương thiện đến thế?”

“Hoa Tương yêu ngài.” Trình Đức cung kính nói.

“Như thế, “ Hoàng đế lẳng lặng nhớ tới dĩ vãng, cười thành tiếng: “Hắn chính là cái gì cũng làm cho ta.” Mắt nhìn đến lá thư trên bàn, khóe miệng tươi cười cũng tắt, hắn nói: “Hắn viết cái gì?”

Trình Đức không nói gì, hoàng đế phất tay cho lui.

Buổi chiều, vừa vào cửa cung, hoàng đế trong xe kịch liệt ho khan, Trình Đức xốc màn, thấy hoàng đế đang dựa đầu trên bàn nhỏ, trên miệng máu từng giọt từng giọt rơi xuống nơi thảm trắng như tuyết...

“Hoàng thượng...” Trình Đức kinh hô, vội vàng quay đầu lại hét lớn: “Mau gọi thái y...”

Thử sinh vô hồi, lai sinh bất kiến...

Trên thư thoáng nhìn, chính là một câu không thừa không thiếu.

7. Chương 7: Phiên Ngoại Năm

Hoàng đế lâm bệnh, thái y thủ thủ vô sách, tâm bệnh trị bằng tâm được, dù cho y thuật có cao siêu, được vật có trân quý cũng trị không khỏi.

Được hoàng đế uống xong, cũng liền nôn ra, ỉn ỉn mang theo chút tơ máu, thuốc này cuối cùng cũng là không uống được.

Thái hậu ngày ngày đến, nhìn hoàng đế như vậy khóc ướt không biết bao nhiêu khăn lụa, nhưng hoàng đế ngày một ngày suy yếu, thật vất vả có được giang sơn, thế nhưng lại không giữ được.

Hoàng hậu thân hoài thai, mang bụng đứng bên cạnh chăm sóc hoàng đế, muốn giúp y nhìn hoàng tử mà có sinh khí hơn, ngay cả thái phó hoàng đế vô cùng kính trọng đang ẩn cư cũng tới khuyên giải, hần nói, hoàng thượng, người đã qua đời, ngài sớm nên hiểu, cần gì phải khổ sở như vậy, trước đều đã nhẫn hiện tại lại nhẫn không được.

“Thái phó, hần đang trừng phạt trẫm.” Hoàng đế ý trên long tháp, khoe miệng tươi cười đậm nhạt, thiên chi kiêu tử cho tù có tiêu tụy vẫn là một cổ uy nghi bức nhân tâm.

“Phạt, cũng đã đủ rồi.” Thái phó sau một lúc lâu yên lặng, nói.

“Không đủ.” Hoàng đế nói, “Trẫm còn sống, hần sẽ không vừa ý.”

“Trẫm, từng nhìn hần bức cung, kia sa trường giết người hơn ba mươi năm Sở tướng quân, người cho dù một đao một đao đem thịt hần lóc xuống hần cũng không rên một tiếng, thế nhưng chỉ cần y vào bên trong một giờ, lão tướng quân sẽ khóc rống, cái gì cũng đều nói cho y, chỉ cần chết, ngay cả người trong tộc chết sống cũng không quản.” Hoàng đế ho khan vài tiếng, lại lấy qua một quyển tấu chương, cầm lấy bút viết vài chữ, đầu cũng không nâng thản nhiên nói: “Thái phó, trẫm nếu không theo ý nguyện hần càng làm trẫm đau lòng, nếu người chết là trẫm hiện giờ xem ra còn tốt hơn, không lưu lại thi thể, ngay cả tưởng niệm cũng không muốn, trẫm nếu không bệnh, cũng không biết hần sẽ còn làm cái gì kinh hỉ nữa không.”

Thái phó bình thường vẫn vô cũng ôn nhã ngẩng đầu, thở dài: “Hoa Tương nhìn nhu nhược thế nhưng thái độ làm người cũng thực cương dịch, thà làm ngọc vỡ...”

Hoàng đế cười cười, ngẩng đầu: “Nay giang sơn ngàn dặm của trẫm không thể rơi vào tay người ngoài...” Hần nói: “Thái phó. trẫm đành phải nhờ người...”

Thái phó kinh ngạc, nhìn ánh mắt tự tiếu phi tiếu của hoàng đế đang bán nằm.

“Hoàng hậu cũng sắp sinh, trẫm phỏng chừng... khụ khu...” Hoàng đế lấy ra khăn, nhỏ ra uế vật trong miệng, uống vội chén trà bên cạnh, tiếp tục nói: “Trẫm phỏng chừng không sống tới khi đó, là nam hài thái phó liền giúp đỡ hần, cho dù có chuyện gì xảy ra, vô luận hoàng hậu như thế nào cũng phải giữ lại đứa con trong bụng kế thừa giang sơn trẫm.” Ánh mắt hần hiện lên tia ngoan độc, ngẩng mặt lại là nét vân đạm phong thanh.

Thái phó vội đứng lên, hô: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế khoát tay, “Trẫm lấy mệnh này bồi hần, không tất yếu giang sơn này cũng phải bồi...” Hần tiếp tục cầm bút phê tấu chương mặc cơn ho không ngừng.

“Hần sẽ không đối với người như thế, hoàng thượng, người không cần...” Thái phó nhìn nét cười trên miệng hoàng đế, lời kế tiếp cũng không nói ra được.

“Hần là người thế nào, thái phó rõ ràng hơn trẫm, hần trước kia vì trẫm làm không ít chuyện, chính là, người xem đi, hần chết cũng làm việc này.”

Hoàng đế đem tấu chương ném xuống đất, trong ngực kịch liệt phập phồng: “Hần nếu vì trẫm, sẽ nói với trẫm...nói với trẫm kiếp sau gặp lại, thế nhưng trẫm tìm hần hần lại phái người nói cái gì kiếp sau không gặp lại... Lời nào nên nói, lời nào không nên nói hần đều nói, nào là yêu thương hần nói trước kia đều là lừa gạt trẫm...”

Hoàng đế đem tấu chương trên giường toàn bộ hất xuống đất, tay áo phát phơ, tóc dài rối loạn, cung đăng ảm đạm lung lay đến quỷ mị.

Hắn kịch liệt ho khan, nâng lên gương mặt gầy yếu thở gấp nói: “Thái phó, người nói cho trẫm, hắn còn yêu trẫm không?”

Thái phó không nói gì, trong mắt chỉ có bi ai...

“Hắn muốn bức tử trẫm,” Hoàng đế khóc thành tiếng: “Thái phó, hắn nghĩ muốn bức tử trẫm, hắn không thương trẫm, hắn muốn bức tử trẫm...”

Hoàng đế khóc như một đứa nhỏ, nước mắt chảy trên khuôn mặt tái nhợt, gương mặt vặn vẹo: “Hắn không thương ta... Hắn nói nào là đã yêu đến tận cùng, hắn không còn yêu ta nữa, vĩnh viễn cũng không muốn gặp ta, vĩnh viễn...”

Máu tươi trong miệng tràn ra, tiên diễm vô cùng thấm trên long bào, hoàng đế tựa trên gối, “Thái phó, trẫm mệt mỏi rồi, trẫm sợ hắn còn sống thế nhưng một lần nữa nói với trẫm cái gì yêu trẫm nhiều rồi hiện tại không còn, trẫm chịu không nổi, trẫm chẳng màng, nguyện hắn đã chết thật thì tốt hơn.”

“Hoàng thượng,” nét mặt thái phó lạnh lùng: “Hoa Tương vì ngài làm đều là trách nhiệm của thần tử, ngài suy nghĩ quá nhiều, nếu Hoa Tương đã chết nghĩ muốn cùng ngài cầu xin cái gì cũng là hắn quá mức tham lam, hoàng thượng cho dù tru di cửu tộc hắn chết cũng không sáng mắt, cũng không thể đối ngài như thế, hoàng thượng, hắn đã liệu định ngài hạ không được nhần tâm này... Ngài sao lại...”

“Thái phó,” Hoàng đế đánh gãy lời y, ho khan cười nói: “Hoa Tương khi còn sống không thích người, cái này, sợ là dưới đất cũng hận người.”

“Thái phó, người nói, trẫm tâm không đủ ngoan độc,” hoàng đế lau vết máu trên miệng: “Trẫm phát hiện trẫm thương hắn, hắn cũng biết, cho nên dù biết rõ hết thấy đều là hắn tính kế, trẫm cũng liền rơi vào bẫy.”

“Hoàng thượng, thần đi gọi thái y.” Thái phó nhìn hắn mặt không huyết sắc nói.

“Không, thái phó, trẫm chống đỡ một ngày rồi một ngày, trẫm đem chính mình cấp hắn, nhưng giang sơn này vẫn phải do tử tôn của trẫm, trẫm không thể thua hắn, hắn sẽ xem thường trẫm.” Hoàng đế mệt mỏi cười: “Người lui ra đi.”

Thái phó giơ tay lên, khom người, “Thỉnh hoàng thượng cân nhắc.”

“Thái phó, không cần thiết, coi như trẫm trả lại những gì hắn làm cho trẫm, mà trẫm muốn đi còn là do hắn vì trẫm làm không ít chuyện.” Hoàng đế vung tay cho người lui, trong khoảnh khắc cửa đóng lại, hắn nghe được tiếng thì thầm từ hoàng đế: “Người đừng nhần tâm như vậy, ta chịu không nổi...”

Canh ba, tiếng chuông ngân dài trên cung điện xa hoa, âm thanh thái giám vang vọng: “Hoàng thượng băng hà... Hoàng thượng băng hà...”

“Hoa tiên sinh, hoàng thượng đã chết.”

“Ân.” Nam nhân nằm trên ghế trúc thản nhiên đáp.

“Ngài cảm thấy...”

“Sợ là chết thật rồi...”

“Hoa tiên sinh...”

“Ân...”

“Ngài còn thương hắn sao?”

“Là yêu a.”

“Kia...”

“Cũng hận a, suốt đời suốt kiếp, người không thấy đây vẫn là kết cục tốt nhất của chúng ta sao, ta thương hẳn a, ta không muốn kiếp sau gặp hẳn ta còn hận hẳn, đây là việc cuối cùng ta làm vì hẳn.” Nam nhân thở dài nói, nhìn mặt trời đã ngã về tây, mỉm cười.

Đây là ôn nhu cuối cùng dành cho người, hoàng thượng của ta.

Tan hát

Tan hát

Đây là SE ta edit đầu tiên.

Một lần tình cờ đọc được tên truyện, thấy lạ lạ mà cũng hứng thú, thế là lên wattad đọc bản QT. Vì là đoản văn nên đọc cũng nhanh.

Nói thật edit văn phong cổ rất cực, kể cả còn sợ là làm hư văn phong của Không Mộng, ta cũng chém khá nhiều nên sợ sai sót. Hi vọng sau khi ai đọc được đoản văn này biết dịch sẽ dịch lại bộ này. Hoặc nếu đã đọc qua trước đó thấy sai cũng nhắc nhở ta.

Nói tới khi edit truyện, đọc nhiều khúc mà không muốn tiếp tục edit nữa. Bởi vì đau lòng quá mà TT^TT.

Hi vọng mọi người đọc truyện vui vẻ (chắc không nổi đầu =v=)

Cuối cùng, ta muốn hỏi mọi người, nếu là Hoa Tương, mọi người có cho hoàng thượng gặp lại hẳn ở kiếp sau không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoa-tinh-on-nhu-tam>